

РЕШЕНИЕ

№ 7742

гр. София, 12.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 23.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11729** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „Каноас” ООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес – В., [улица], офис 12, чрез адв. М. Т., срещу Ревизионен акт № Р-22221521001146-091-001 / 14. 04. 2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1380 / 30. 08. 2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП” – С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен. Не претендира разноски по делото. Представя подробна писмена защита.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика”, чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221521001146-020-001 от 25. 02.

2021 г., връчена на 08. 03. 2021 г., изменена със ЗВР № Р-22221521001146-020-002 / 29. 04. 2021 г., ЗВР № Р-22221521001146-020-003 / 08. 06. 2021 и ЗВР № Р-22221521001146-020-004 / 08. 07. 2021 г., издадени от Г. М. на длъжност началник сектор „Ревизии“ (оправомощен със Заповед № РД-01-128 / 18. 02. 2020 г. на директора на ТД на НАП С.), е възложено извършването на ревизия на „Каноас“ ООД, за определяне задълженията на дружеството за корпоративен данък за периода 19. 11. 2018 г. – 31. 12. 2020 г. Ревизията е следвало да завърши до 06. 08. 2021 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22221521001146-092-001 / 15. 02. 2022 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, са постъпили писмени възражения.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22221521001146-091-001 / 14. 04. 2022 г., издаден от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, като е връчен на 10. 06. 2022 г. на електронен адрес.

С жалба вх. № 53-03-1812 / 24. 06. 2022 г., е оспорен РА по административен ред.

С решение № 1380 / 30. 08. 2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, оспорения РА е потвърден. Решението е връчено на 31. 10. 2022 г. на електронен адрес.

С жалба вх. № 53-04-1006 / 15. 11. 2022 г. по описа на ответника, депозирана по пощата та 11. 11. 2022 г., издадения РА е оспорен и по съдебен ред.

С оспорения в настоящото дело Ревизионен акт № Р-22221521001146-091-001 / 14. 04. 2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1380 / 30. 08. 2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С., на „Каноас“ ООД е определен корпоративен данък над декларирания по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в размер на 730 918,35 лв., ведно със следващите се лихви в размер общо на 58 478,15 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

В тази връзка по делото е изслушано и прието неоспорено от страните заключение на съдебно-техническа експертиза, съгласно което оспорените документи за възлагане на ревизия, РД и РА са подписани с квалифициран електронен подпис по смисъла на Регламент № 910 / 2014 на Европейския парламент и на Съвета, като електронните подписи отговарят на изискванията за идентификация на лицата.

Предвид изложеното не са налице основания за прогласяване нищожността на акта.

При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

В хода на ревизията е установено, че с годишна данъчна декларация по чл. 92, ал.1 от ЗКПО за финансовата 2020 г. „Каноас“ ООД е декларирал общо приходи по ОПР – 7 459 012,27 лв., общо разходи по ОПР – 26 431,79 лв., счетоводен финансов резултат -

счетоводна печалба – 7 432 580,48 лв. След преобразуване на резултата /общо намаления на финансовия резултат – 7 318 295,12 лв. - пренасяне на данъчна загуба – 9 111,62 лв. и приходи от дялово участие – 7 309 183,50 лв./ е определен данъчен финансов резултат - данъчна печалба – 123 615,46 лв. и дължим корпоративен данък – 12 361,55 лв.

Установено е, че дружеството е получило дивидент от участия в 27 дружества по 33Д /Д./, като всичките са учредени през 2019 г. и са прекратени на 06.10.2020 г. Учредители на Д. са „Каноас“ ООД и „ОЛ88“ ЕООД или „Пелотас“ ЕООД и „Каноас“ ООД.

Представени са договор за учредяване на посочените 27 Д., в които дружеството е съучредител с „ОЛ88“ ЕООД и „Пелотас“ ЕООД, като според тези договори „Каносас“ ООД участва с 0.1 % дял, но при разпределение на загубите и печалбите участва с 99.9 %.

Представени са протоколи за разпределение на реализираните счетоводни печалби от Д., като са разпределили дивиденди в полза на жалбоподателя в размер общо на 7 309 183,50 лв. Дивидентите са внесени по банков път, като е посочено е, че на основание чл. 194 от ЗКПО за тези суми не се дължи данък при източника.

Предприети са действия за извършване на проверки на всичките Д. и са връчвани ИПДПОЗЛ, като в повечето случаи не са откривани на декларираните адреси за кореспонденция, които адреси са в цялата страна, но от нито едно от Д. не са представени изисканите документи.

В тази връзка е посочено, че разпределената печалба не е обложена при Д., тъй като със сумата разпределена като печалба – финансовия резултат е намален и декларираната данъчна печалба е в минимални размери, а в някои случаи е налице и данъчна загуба. Дивидентът следва да се начислява след облагането на печалбата, а в случая същия е разпределен преди подаването на ГДД за 2019 г. От представените протоколи за разпределение, баланс и ОПР на Д. се установява, че през 2019 г. Д. приключват на счетоводна печалба. Всичките тези дружества отчитат други приходи, на база на което реализират счетоводна печалба. В подадените ГДД за 2019 г. всичките тези Д. преобразуват положителният счетоводен резултат с осчетоводените други приходи в намаление по реда на чл. 34 от ЗКПО - непризнаване на приходи и разходи от последващи оценки на активи. От декларираните баланси на тези Д. е установено, че дружествата не притежават никакви активи, които да са обект на прилагане на чл. 34 от ЗКПО. Посочено е, че процесните временни разлики следва да намерят отражение в подадените от Д. ГДД по чл. 92 от ЗКПО и със същите да бъде увеличен счетоводния финансов резултат на дружествата при прекратяването им, което 21 от 27-те дружества не са направили в подадените ГДД, а останалите 6 Д. изобщо не са подали декларация при прекратяване/ликвидация.

При това положение, ревизиращия екип е приел, че в случая е налице отклонение от данъчно облагане, доколкото се касае за група от дружества, видимо под общ контрол, които извършват контролирани поредици от правни действия, водещи до избягване от плащане на потенциални данъчни задължения. В подкрепа на изложеното е изтъкнато и, че всички дружества генерират счетоводна печалба за 2019 г. в големи размери, която преобразуват в посока намаление със сумата на разпределения дивидент, в резултат на което генерирания от същите данъчен финансов резултат за периода е минимална данъчна печалба или данъчна загуба. Дружествата са разпределили дивидент към „Каноас“ ООД преди да е заплатен

дължимия корпоративен данък към бюджета, което обстоятелство не може да не е било известно на жалбоподателя, след като се касае за свързани лица. Органите по приходите са посочили и, че самото разпределяне на печалбата следва да се извършва след формиране на краен финансов резултат на дружеството за периода и след заплащане на дължимите данъци. Предвид гореизложеното ревизиращият екип е счел, че на основание чл. 27, ал.2, т. 3 от ЗКПО счетоводния финансов резултат на „Каноас“ ООД за 2020 г. не следва да се преобразува с получените приходи от дивиденди в размер на 7 309 183,50 лв., изплатени му от въпросните Д.

След непризнатото от ревизиращия екип намаление на финансовия резултат на жалбоподателя със сума в размер на 7 309 183,50 лв. и след преобразуване е определен дължим корпоративен данък за 2020 г. в размер на 730 918,35 лв. и е начислена лихва за забава.

Съдът намира за правилни и законосъобразни изводите в оспорения РА.

Безспорно е установено в хода на ревизията, че жалбоподателят е получил и осчетоводил като приходи от дивиденди суми в размер на 7 309 183,50 лв., които са изплатени от 27 Д.. В същото време „Каноас“ ООД е преобразувало счетоводния си финансов резултат за периода по реда на чл. 27, ал. 1 от ЗКПО в посока намаление с получените приходи от дивиденди в размер на 7 309 183,50 лв.

На основание чл. 27, ал. 2, т. 3 от ЗКПО, алинея 1, т. 1 не се прилага за начислени приходи в резултат на разпределение на суми, доколкото тези суми са признати за данъчни цели разходи и/или водят до намаление на данъчния финансов резултат на разпределящото лице независимо от начина на счетоводното им отчитане при това лице.

Безспорно е установено в хода на ревизията на жалбоподателя, че 27-те Д. в са подавали ГДД за 2019 г., в които са декларирали счетоводен финансов резултат – счетоводна печалба, като същата обаче е преобразувана по реда на чл. 34 от ЗКПО в посока намаление със суми, близки до стойността на печалбата, като по този начин данъчният финансов резултат за периода е бил или минимална данъчна печалба или данъчна загуба. В случая нито едно от тези дружества не е декларирало данъчна печалба в размер на разпределения към „Каноас“ ООД дивидент и съответно не е заплатил дължимия корпоративен данък върху печалбата, разпределена под формата на дивидент към жалбоподателя. От друга страна дружествата по ЗЗД не притежават активи и са съществували за период малко по-дълъг от една година. Всички те са имали едни и същи собственици, като във всяко едно от Д. „Каноас“ ООД е притежавало 0,1% от капитала, но пък е имало право на 99,9% от печалбата.

В хода на ревизионното производство е безспорно установено, че дължимия корпоративен данък не е заплатен нито от разпределящото дивидента дружество, нито от жалбоподателя – в качеството му на получател. В същото време, в случая не е приложима разпоредбата на чл. 27, ал. 1, т. 1, доколкото същата цели да не бъде заплащан два пъти дължимия върху генерираната печалба от разпределящото дружество корпоративен данък. При това положение е налице ограничителното условие относно възможността за намаляване на финансовия резултат на дружеството, посочено в чл. 27, ал. 2, т. 3 от ЗКПО.

В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите изложени в жалбата, че посочената норма се отнасяла само до дъщерни дружества от различни държави, тъй като в закона няма такова изискване.

Неоснователни са и доводите, че вследствие събраните в хода на съдебното

производства писмени доказателства от трети лица се установило, че дружествата по ЗЗД са били работещи с персонал и обекти, тъй като това не променя изводите на ревизиращия екип за начина на разпределяне на дивидента и липсата на удържан данък.

Неоснователни са и доводите в писмените бележки на процесуалния представител на жалбоподателя, че някое от дружествата е съдействало при извършването на проверка, тъй като това не променя факта, че всичките са прекратени на 06. 10. 2020 г., поради което в хода на ревизията не е могло да се изискат документи и справки от тях.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото е своевременно поискано, определено съобразно чл. 7, ал. 2, т. 6 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „Каноас” ООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221521001146-091-001 / 14. 04. 2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1380 / 30. 08. 2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП” – С., с който е доначислен корпоративен за 2020 г. в размер на 730 918,35 лв., ведно с лихви в размер общо на 58 478,15 лв.

ОСЪЖДА „Каноас” ООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 33 332 (тридесет и три хиляди триста тридесет и два) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: